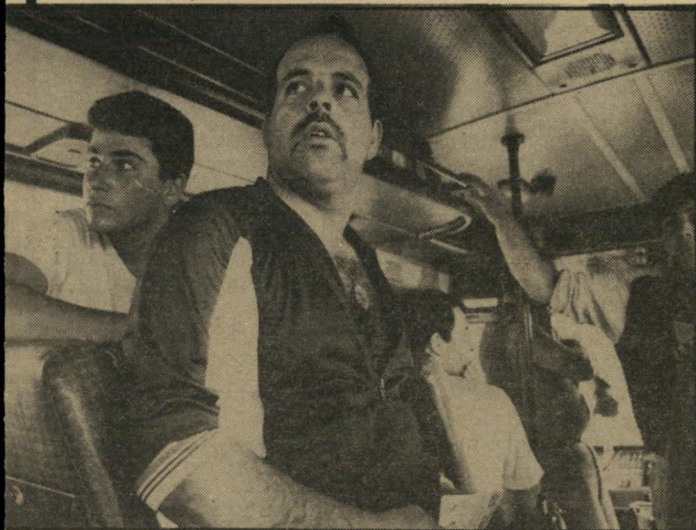

האשכנזי היחיד משמאל: משה הראל, ש.הי-פעם" הור" רוביץ, ושחבריו אמרו שהוא האשכנזי היחיד באוטובוס. לידו: יעקב מיזרחי המתגורר בשכונת הבורכים.

כדי לחסוך חייל צעיר (משמאל) משכונת סרסימון, ליאור מרז, סיפר שאת כל המשכורת הצבאית הוא מוציא על בית"ר ירושלים, כדי להשלים את התקציב הוא עובד בלילה במאפיה.

מוכר הכרטיסים שלום, שבידו היתה המילה שלמה של כרטיסי-כניסה למישחק, שאתם מכר לאוהדים בעליה לאוטובוס. הכרטיסים של שלום היו רק ליציע מס' 8.

חתימות השחקנים אחד האבירים הפופולאריים ש- הביאו האוהדים היה דגל צהוב גדול, שעליו מצויירת מנורה העומדת על כדורגל, וחתימות השחקנים.

לעולם לא! אוהד שרוף של בית"ר ירוש" לים מראה מחזיק מפתחות מיוחד במינו, שמציגו האחד כתוב: "לעולם לא תצ" מיוחד במינו, שמציגו האחד כתוב: "לעולם לא תצ"

עדי לבד" שהיא סיסמה הלוקחה מאחת הקבוצות האנגליות. בציוד השני של מחזיק המפתחות מוט" בעת המנורה. סמל בית"ר ומתחתיה המילה "בית"ר".

נושאים בידיהם טייפים, דגלים, צערי פים, כובעים, והכי חשוב: שקיות מל" אות גרעינים. בשלב זה היתה כבר ריצפת האוטובוס מוזהמת בקליפות גרעינים ובדלייסיגריות.

כתום המישחק, שמביני דבר הודיעו כי היה המישחק הטוב ביותר של בית"ר העונה, יצאו האוהדים השרופים כמו נחל גועש מיציע 8, היציע המוקדש באיצטריון בלומפילד לאור הרי בית"ר ירושלים.

אחרי ניצחון 2:0 מול קבוצת מכבי נתניה, היה מצבה'הרוח מרומם ביותר, כל יוצאי המישחק, ללא יוצא מן הכלל, התגבשו לערימת אדם אחת, צועקת, רוקדת ושרה לכבוד בית"ר האלופה. הם נופפו בדגלים עצומים בציבעי צהוב-שחור.

באותה השעה היו שחקני הקבוצה בחדרי-ההלבשה כשהם מתקלחים, מת- לבשים ומסתרקים. הם יצאו אחד-אחד מן המיבנה וזכו, אישי-אישי בתורה, לשירה ארירה שעיקרה הערצה. נהג האוטובוס קיים את שהבטיח. הוא המתין 20 דקות בדיוק ונסע מן המקום. מי שהספיק, עלה לאוטובוס, מי שלא הספיק נאלץ להידחק למי כוניות פרטיות של אוהדים שרופים אחרים.

האוהדים שנסעו במכוניות הפר" טיות ישבו כל הדרך כשחצי גופם בחוץ, בידם אחזו בדגל קבוצת בית"ר, נופפו בו לאורך כל המסלול. אחרים אף הרחיפו לכת וישבו על גגות המכוניות, וכך עלו לירושלים, תוך כדי צפירות, תרועות חצוצרות, היבהובי אורות המכוניות וצרחות ארירות. הם חסמו את הדרך העולה לירושלים ויצרו פקק תנועה אדיר במעלה הקסטל.

אצבע על כובעו של גל רפי אל מסמלת המקוט הראשון ומתחתיה סמל בית"ר.

בית"ר שווה כל דבר. אין גדולה כמו בית"ר!" "לא, תעזוב, נמאס לי לבזבז כסף על נסיעות".

האוטובוס התקרב בינתיים ליפו. השיחות נפסקו, והאוהדים השרופים התחילו להוציא את דיגליהם, צעיפיהם ואבזורים אחרים מן החלונות ובגרונות ניחרים וצורדים צעקו וצרחו את שיר האליפות. הנהג הודיע שהוא ימתין להם רק 20 דקות אחרי סיום המישחק. "תן עוד כמה דקות, למה אתה יודע, אחרי המישחק רוצים קצת לגעת ב" שחקנים כשהם יוצאים, וגם כן קצת ללוות אותם לאוטובוס". אבל הנהג לא הסכים. האוהדים השרופים ירדו מן האוטובוס, כשהם

נקודות לכל הליגה ויירדו עוד הפעם. השעה 3 התקרבה והאוטובוס יצא לדרך. עד הקסטל היתה שם שירה ארירה: "בית"ר האלופה! לעולם לא תצעדי לבר, בית"ר ירושלים! בית"ר זו אימפריה!"

במהלך הדרך הסבירו האוהדים השרופים את הפילוסופיה ואת תפיסת העולם הפוליטית שלהם.

"אנחנו כל החיים עם הליכוד!" "הלוואי ויצחק פרץ לא יחזור לממ" שלה, כי הוא והרתיים נגד איצטריון בירושלים!"

"אין גדולה כמו בית"ר." "זה שאחנה עוזב יפגע בבית"ר, אבל מה לעשות? שיתקדם!" "למלמיליאן לא היינו נותנים לל" כן. אורי זה בית"ר. אותה זה עוד לא ממש בית"ר. חוץ מזה הוא שחצן וגם כן לא נורא שהוא עוזב."

"כל התל-אביבים הם אוהדי בית"ר מווייפים. רק כשאנחנו מובילים בטבי" לה הם מגיעים."

"בעזרת השם יבוא הרבל (גם אל"ר פות הליגה וגם גביע המדינה) ונטגור את ירושלים לחודש. ואללה איזה חגיגות נעשה!"

"טוב, יוסי-היכרוך עצר אותנו."

"תגיד, למה משה לא בא?"

"למה הוא נהיה אינגליזי, רוצה לראות גמר גביע האנגלי בטלוויזיה. אני אותי לא מעניין כלום. אני מקליט בווידיאו. איפה שבית"ר, אני אחריה!"

"מוכרחים איצטריון בירושלים. אני מרוויה 80 שקל משכורת צבאית, מוכרח לעבוד בלילה במאפיה להרוויח, כי בית"ר עולה לי מאתיים שקל בחודש."

"לא נורא. לא נורא כמה עולה."

שיחה של אלי אוחנה

נאיות של העולם הזה. אמר ללוי כי הוא אינו אורב את העיתון, מכיוון שזה עיתון אש"פיסטי וקו"מוניסטי.

לוי: שרצה להדגיע את התקפתו של אוחנה. אמר לו: "אבל אורי אבנרי היה באצל לוי אוחנה שתק רגע ושאל: "מה זה אצ"ל?" לוי נדהם, חשב רגע וענה: "אירגון צבאי לאומי של בגין."

אוחנה לא הסתפק והמשיך: "אז מה זה לח"י?" לוי: "זה של יצחק שמיר."

אוחנה: "אז מה הם לא היו ביחד?"

לוי: נבדק קצת. הסביר לאוחנה שגם אצ"ל וגם לח"י זה "אנחנו. הליכוד. אחרי שקמה המדינה כולנו נהיינו ביחד."

ואוחנה לא הירפה: "אז מה זה הפלמ"ח?" לוי: בחיך מבוייש: "הפלמ"ח זה המערך."

אוחנה: "ואללכ תמיד חשבתי שהפלמ"ח זה גם כן אנחנו הליכוד."

מי שנסע במוצאי-השבת לירושלים, ולא הבין מדוע התנועה אינה מתקדמת, מי שהיה באותו הערב תקוע בשיירה ארוכה במעלה הקסטל היה צריך לדעת שבראש אותה השיירה נסעו מכוניותיהם של אוהדי בית"ר ירושלים. שחזרו מאיצטריון בלומפילד" ביפו.

בתחילת השיירה נסע גם האוטובוס שהוביל את שחקני הקבוצה האלופה ומנהליה בחדרה לבירה.

בספסל הראשון שמאחורי הנהג ישבו בצוותא אברהם לוי, מנהל בית"ר, ואלי אוחנה, החלוץ הי מוכשר, אליל הנערות, יפה-התואר, מי שנמכר ב" שבוע שעבר לקבוצה בלגית. אוחנה, העסוק ב" ימים אלה בעיקר במחשבות ובתוכניות לעתידו הבלגי. סיפר ללוי כי הוא אינו חושש מן המעבר לקבוצה אחרת, ולא יתבייש לחזור לירושלים אם לא יהיה לו טוב שם, ואם לא יצליח להשתלב בקבוצה.

כשנודע לאוחנה כי מאחוריו יושבות עיתו-